

МОЛОДІЙ КОМУНАР

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

Виходить з 3 грудня 1939 р.

Субота, 2 серпня 1986 року

№ 92 (3755).

Ціна 2 коп.

Організованість плюс ініціатива

Недавно відбувся XIII Пленум ЦК ВЛКСМ, який визначив завдання комсомольських організацій по реалізації соціально-економічної політики партії, які впливають з підсумків червневих (1986 р.) Пленуму ЦК КПРС. Прийнято рішення про скликання XX з'їзду ВЛКСМ. Тож, птілюючи в життя пам'яті, комсомольці і молодь готуються гідно зустріти XX з'їзд Ленінського комсомолу. А ця підготовка вимагає від кожного комітету комсомолу, кожного активіста, від тебе, комсорг, знання посилені організаторську і масово-політичну роботу серед молоді.

Свою конкретну справу на передз'їздовській трудовій вахті має визначити кожен КМК, кожен молодий виробничник. Ти вже уважно проаналізував результати роботи за перше півріччя 1986 року. Виявив причини і намітив шляхи усунення недоліків. Відстаючих КМК не повинно бути — це треба запам'ятати.

Одним з найважливіших показників роботи твоєї бригади, комсорг, є якість продукції. Боротися за честь заводської марки — твій обов'язок. В боротьбі за високу якість продукції своєчасно слово мають сказати групи і загони якості, «Комсомольські проєктористи». Комсомольська гарантія відмінної якості має стати нормою нашої

посвященної роботи. Комсорг, мобілізує юнаків і дівчат на безумовне виконання планів і соціалістичних зобов'язань першого року дванадцятип'ятиріччя.

Не спадає напруга на полях області. Збирання

ції студентських будівельних загонів, поцікався умовами праці і побуту будзгонівців. Особливу увагу звернув на зміцнення дисципліни, суворе дотримання вимог охорони праці і техніки безпеки.

Завершується піонерське літо. Подбай, комсорг, щоб останній місяць канікул запам'ятався дітям цікалими заходами, конкурсами, словом, цікавими справами. Через місяць починається новий навчальний рік. Твоє завдання, комсорг, подбати про підготовку шкільних приміщень.

ЩОДЕННИК
ГРУПКОМСОРГА:
СЕРПЕНЬ

ранніх зернових закінчується, але роботи на ланах тривають: йде заготівля кормів для громадської худоби, підготовка ґрунту для сіяння озимих тощо. Комсорг, уважно проаналізує роботу кожного молодого комбайнсра, жатваря, шофера. Передовиків хлібозбирання треба обов'язково відзначити, сказати їм тепле слово, узагадати досвід.

Останній місяць літа, можна сказати, є вирішальним чи буде снітою змиваєся худоби. Треба привести в дію всі резерви, аби створити якомога більший запас кормів на зиму. До кормів, як до хліба — на це повинні спрямовувати молодь кожної комсомолу.

У розпалі — третій трудовий семестр. Комсорг, побувай на місці дислока-

ції. Коли треба, організує ударні суботники, подільники.

Почалася передплата на газети і журнали на 1987 рік. Треба подбати, щоб з перших її днів передплата на дитячі і молодіжні газети і журнали йшла організовано.

У вересні в комсомольських організаціях починається звітно-виборна кампанія. Вона має дати новий імпульс перебудові стилю і методів роботи комітетам комсомолу. Вже зараз треба активно починати підготовку до звітів і виборів. Слід повністю позбутися всього застарілого, формалізму. Робота кожної комсомольської організації повинна бути наповнена цікавими, живими справами. Тоді й буде про що тобі звітувати, комсорг.

В ОБКОМІ ЛКСМ УКРАЇНИ

На черговому засіданні бюро обкому комсомолу було розглянуто питання «Про роботу комітетів комсомолу області по боротьбі з антигромадськими проявами серед окремої частини молоді і неповнолітніх».

У постанові бюро відзначалося, що у першому півріччі міській і районній комітетів комсомолу активізували роботу по правовому вихованню юнаків і дівчат, профілактиці правопорушень серед молоді. Питання правового виховання розглядалося на бюро міських і районних комсомолу, зборах первинних комсомольських організацій. В області було проведено рейд «Фільтр» по виявленню підлітків і молоді схильних до вживання спиртного і правопорушень.

Проте ряд комітетів комсомолу ще слабо займаються правовим вихованням. Насамперед, Знам'янський міськом, Ленінський м. Кіровограда, Маловисіський, Новоградівський і Олександрійський районні комсомолу. Тут ще не надають фактам пильності, правопорушень серед підлітків і молоді принципового зна-

чення, слабо займаються профілактикою правопорушень.

В ряді міст і районів області незадовільно працюють загони оперативних комсомольських дружин. Малочисельні такі загони в Кіровограді. Міськом комсомолу не займається навчанням членів оперативних загонів, їх атестацією.

Бюро обкому ЛКСМУ зобов'язало міськоми і райкоми комсомолу активізувати роботу по правовому вихованню юнаків і дівчат, по боротьбі з правопорушеннями і злочинністю, пияцтвом, нетрудовими доходами серед молоді і підлітків. Підлітків ленінську пропаганду правових знань. Комітети комсомолу зобов'язано чітко організувати роботу загонів комсомольських оперативних дружин. Рекомендовано створити при загонах спеціальні групи по боротьбі з пияцтвом, наркоманією, спенуляцією.

Бюро обкому ЛКСМ України розглянуло також питання «Про роботу комітетів комсомолу області по направлення добровольців за комсомольськими путівками на ударні комсомольські будови у першому півріччі 1986 року» та інші питання внутрішнього життя.

Десятикласниці Алла Кузминова та Світлана Косець разом із випусницями Людмилою Гандзюк працюють провідницями на Кузівському елеваторі. Старший лаборант Віра Сергієвна Фролова схвально відгукується про старанних дівчат. На знімку: (зліва направо) Алла Кузминова, Людмила Гандзюк та Світлана Косець. Фот. М. САВЕНКА.

Новгородівський район.

АКТУАЛЬНЕ ІНТЕРВ'Ю

НА ПОРЯДКУ ДЕННОМУ: ПЕРЕДПЛАТА

Вчора в нашій країні почалася передплата на газети і журнали. Відповідальний період настав у листопад, громадських розповсюджувачів преси. «Газети і журнали — в кожному сім'ю» — з таким девізом почалася передплатна кампанія у знаменитих зв'язках. Про підготовку до передплати, про її організацію говорили наш кореспондент і начальник відділення по розповсюдженню преси Знам'янського районного вузла зв'язку М. В. Старостинський.

КОР.: Результати передплатної кампанії будуть відомі через три місяці. З досвіду минулих років знають: від чого, на ваш погляд, залежить успіх передплатної кампанії?

М. В. СТАРОСТИНСЬКИЙ: Передусім від власної організованості. Передплата триває всього три місяці. У серпні й першій половині вересня до нас приходять дуже мало відвідувачів. Ім здається, що три місяці — строк великий, тому й відкладають передплату на останній день. Отож і виходить, що для нас штучно створюється «жива». А щоб такого не було, треба передплату вести активно і організовано з перших днів.

Цього року підготовчу кампанію ми почали ще в червні. В усіх відділеннях зв'язку провели збори з участю секретарів парторганізацій, начальників відділень зв'язку та громадських розповсюджувачів преси. Вони вже в липні почали працювати: знайомлять трудівників з каталогами періодичних видань, розпитують, радять, складають списки, хто яку газету чи журнал хоче отримувати. Це набагато прискорить нашу роботу.

КОР.: Які зміни будуть в оформленні відомчої та індивідуальної передплати в порівнянні з минулим роком?

М. В. СТАРОСТИНСЬКИЙ: Індивідуальна передплата, як до цього, триватиме з 1 серпня по 31 жовтня, а відомча — лише протягом серпня. Секретарям партійних і комсомольських організацій ми нагадуємо й просимо проконтролювати індивідуальну передплату.

А зміни? Віднині суворіше ставитимемося до тих, хто навіть на передплаті шукає для себе вигоди. Мова ось про що: деякі керівники підприємств, організацій у відомчу передплату включають видання, які цікавлять їх особисто, а не весь колектив. Ми суворо стежимо за цим, тому що заборочено оформляти видання, які не відповідають профілеві виробництва.

Умовами передбачено також оформляти відомчу передплату від підприємств, устанів та організацій на суму, яка не перевищує коштів, витрачених на передплату торік. Для новостворених підприємств відомчу передплату оформляють в установленому порядку, не допускаючи надмірних витрат.

І ще до відома керівників підприємств: важливо саме в цей період вибрати політичні плакати, які екрані необхідні кожній організації. Витрати на політичні плакати не зараховуються у коштів відомчої передплати.

КОР.: Мишло Васильовичу, деякі журнали ще не можна передплатити всім, але бажаючих багато. Як розподіляються лімітовані видання?

М. В. СТАРОСТИНСЬКИЙ: Тут треба звертати увагу на факт передплатника, його професійні та громадські інтереси. Ми радимо скористатися колективним видом передплати, коли лімітовані видання може передплатити група працівників одного підприємства. Передплата оформляється на когось одного, а читають за домовленістю. Це мова йде про такі журнали як «Вокруг света», «За рулем», «Иностранная литература», «Крестьянка», «Работница».

КОР.: А як справи з журналами по спеціальності?

М. В. СТАРОСТИНСЬКИЙ: На це запитання я відповім минулорічними цифрами. У районі 506 спеціалістів з вищою освітою передплатили тільки 168 примірників спеціалізованих журналів. В колгоспах і радгоспах працюють 1483 механізатори, а журнал «Механізація сільського господарства» і «Сільський механізатор» передплатили тільки 162 чоловіки.

КОР.: Як і газети й журнали користуються особливою популярністю у молоді?

М. В. СТАРОСТИНСЬКИЙ: Газети «Комсомольська правда», «Молодь України», «Комсомольское знамя». З року в рік зростає кількість передплатників «Молодого комунара». Багато комсомольців передплатують свою районну газету «Серп і молот». Важаю, що про по-

редплату необхідно серйозно говорити на комсомольських зборах в кожній первинній організації, тому що минулорічний стан передплати молодіжних видань нас не задовольняє. Наприклад, у нашій організації 20 комсомольців, обласну ж «Комсомольську» отримують тільки дев'ять чоловік. А газета цікава, а сам особисто одержую її.

КОР.: Одна з причин зниження тиражу газет у другому півріччі — багато випусників шкіль, студентів передплатують комсомольські видання на літньому. Вони на кіліана місяці змінюють постійне місце проживання і не можуть отримувати газет...

М. В. СТАРОСТИНСЬКИЙ: Це — від незнання умов передплати, від пасивності самих комсомольців. Можна зробити перерву в передплаті газет на певний строк, коли це пов'язано з відпустками, канікулами. Саме такий спосіб підходить тим, хто зливає на 2—3 місяці постійне місце проживання. В такому випадку потрібно поставити прохачі проти «канікулярних» місяців.

КОР.: Чи цікавлять відділення розповсюдження преси достатньо газет?

М. В. СТАРОСТИНСЬКИЙ: Цим займається служба райвузла зв'язку. Наше справу — передплата.

КОР.: Але ж від цього значною мірою залежить успіх передплати?

М. В. СТАРОСТИНСЬКИЙ: Так. Іноді приходять люди і кажуть: «Для чого оформляти передплату, якщо газет власно не приносять? Краще в кіоску купувати». І вони мають рацію. Що ж то за «світлі» газети, коли їх доставляють через кілька днів? Над цими питаннями, справді, ще треба добре подумати. І нам, і постачальникам.

Розмову вела Б. ШУНДРИНА.

Відзначено переможців

Бюро Світловодського міськкому ЛКСМ України підбило підсумки соціалістичного змагання серед комсомольсько-молодіжних колективів за другий квартал першого року дванадцятиріччя і визначило переможців в основних галузях народного господарства міста і району окремі колективи. У промисловості лідирує КМК плавильників імені XIX з'їзду ВЛКСМ цеху № 8 заводу чистих металів (керівник М. Д. Петров, групкомсорг В. Гребенюк). Ця бригада виробничого задання другого кварталу виконала достроково, нині працює у рахунок пересня. За перше півріччя плавильники заощадили сировини й матеріалів на 95 тисяч карбованців, електроенергії — понад 200 тисяч кіловат-годин; продуктивність праці за цей час виросла на 10 процентів.

XXVII ТРУДОВИЙ РИТМ XII П'ЯТИРІЧКИ

Комсомольсько-молодіжну бригаду слюсарів-складальників заводу металоконструкцій виробничого об'єднання «Дніпро-енергобудпром» (керівник П. Я. Островний, групкомсорг В. Чернонос) визначено кращою серед КМК будівельників. Більшість у колективі складає молодь, спілчан тут 29 осіб, чотири комуністи. Вони борються за присвоєння звання «Бригада комуністичної праці», тож трудяться у повну силу. За цей час при хорошій якості робіт перевищили планові завдання майже на 16 процентів.

Також були визначені переможці серед молодих працівників сільського господарства, торгівлі, громадського харчування; в індивідуальному соціалістичному змаганні.

В. КОБА,
заавтор Світловодського міськкому комсомолу.

Про товариша

Бачу як творяться біографії моїх колег. Добре помітно старання молодих,

особливо тих, хто лиш недавно на нашому комбінаті, чесно трудиться, прагне знайти себе в найбуденніших справах. Три роки тому на наше підприємство прибув молодий спеціаліст — дипломований інженер — енергетик Валерій Детков.

Зустріли його, як і всіх інших, гарантованою роботою, житлом. Не так просто, як інші, цей молодий спеціаліст брався за справу. Серйозно, відповідально — довірили йому велике енергетичне підприємство на збагачувальній фабриці. Швидко освоївся, зблизився з людьми, став здобувати авторитет скромністю, але й вимогливістю. Ми дізналися, що в Компаніївському районі, у селі Червоноверки, живуть його батьки; бачили, як тепло він про них відгукувався. І розуміли, що саме їм він, мабуть, зобов'язаний такими славними рисами характеру. Так виховує і своїх синів.

Саме таких інженерів ждуть на виробництві.

В. ЦВІЛЮК,
бригадир збагачувальної фабрики Завалівського графітового комбінату.

Гайворонський район.

Телеміст через океан

Безпосередній контакт простих людей допомагають зміцнювати довіру і взаєморозуміння народів так само, як і міждержавні зв'язки через різноманітні офіційні канали. Виходячи з цього принципу, телебачення останнім часом все частіше перекидає телеміст на інший континент. Цього разу він з'єднав Ленінград і Бостон: 17 липня було показано телевізійну зустріч радянських і американських жінок.

Дві аудиторії, розділені величезною відстанню — 10 тисяч кілометрів, об'єднувало бажання ближче пізнати одні інших.

Жінки, пірнувши обидумками не був легким. Відчувалося, що вирішення багатьох проблем учасниці телемісту уявляли по-різному. Разом з тим голосно прозвучав заклик жінок посилили свої голоси на захист миру, зробити необхідний внесок у справу відвернення термоядерної катастрофи.

На знімку: медична сестра Ніна Шарупова та ведучий телемісту радянський журналіст Володимир Пошнер під час діалогу.

Фото Ю. БЕЛІНСЬКОГО.
(Фотохроніка ТАРС).

РЕПОРТЕР НАПИСАВ ВАСИЛЬ БИКОВ

350 жителів Великої Северинки билися з ворогом на фронтах Великої Вітчизняної війни.

Про подвиги односельців розповідають експонати музейної кімнати, які зібрали місцеві краєзнавці, червоні слідопити сіл Лозуватки, Підгайців, Підмогильного, Кандаурового, що підпорядковані Велико-Северинівській сільраді Кіровоградського району. Зібрано матеріали про 150 загиблих воїнів — земляків, на честь яких у Великій Северинці відкрито меморіальний пам'ятник. Поряд з численними фотознімками, спогадами фронтівців є ще три реліквії — «Мертвим не боляче», «Обеліс у Северинці», «Під Кіровоградом» — твори білоруського письменника, лауреата Ленінської премії Василя Бикова.

Тут, на підступах до Кіровограда, Василь Биков був тяжко поранений — фашистський танк ледве не роздупав його тіло. Більше двадцяти років тому Василь Володимирович побував у Великій Северинці. Школярі, колгоспники з тих пір листуються з ним. Ті, хто його бачив у своєму класі, тепер вже мають своїх дітей. І ті на уроках музичності не раз обговорювали поштість письменника «Мертвим не боляче». Йкий він, їх сивозолотий? Поїхати б, зустрітись.

І ось рада ветеранів 95 гвардійської стрілецької дивізії запросила школярів у Москву. Тут і зустрілись червоні слідопити з відомим письменником. Колишній фронтівчик згадував 1944-й рік...

А це вже знову лист спідопитам — написав Василь Биков, який фотографувався з ними в Москві і просив, щоб вони ніколи не забували стежки до обеліска у Великій Северинці.

Наш кор.

«ЗОЛОТІЙ РИБЦІ» — 10 ЛІТ

Тоді, десять літ тому, коли відкрили дитячий садок Олександрійського електромеханічного заводу, активісти підприємства по-турбувалися, щоб для малюків було тут усе необхідне. Щоб росли вони міцними, здоровими, веселими, щасливими. І меблі гарні придбали для «Золотої риби», і музичні інструменти, різноманітні іграшки, спортивні предмети, обладнали, гойдалики встановили. Часта сюди навідувався директор заводу В. М. Сасенко, інші керівники підприємства, щоб довідатись, чи ще чогось треба.

Тепер знову з'явилися ідеї, для малюків від заводу знову придбали — гарний інструмент, іграшки.

Прийшли в дитсадок учні підшефних шкіл № 15 і № 19, які колись також тут виховувались (сьогодні в «Золотій рибці» підготовлено до школи більше 400 хлопчиків та дівчаток — навчено читати, писати, малювати), виступили разом з дошкільнятами з концертними номерами.

А на завод приходять молоді робітники, поважаються підприємством молодими сім'ями. Тож вирішено будувати ще один дитсадок. У Підсесному районі Олександрії з'явилися ристування. Тут ще краще, так, що й уста рибки позаздрить.

Наш кор.

— Водій машини спецмедслужби В. Є. Понда слухав.
— Медучилище.
— Вас зрозумів. Іду.

Біля медучилища постовий міліціонер передав екіпажу автомобіля медитверезника М. М. Реп'яху та О. О. Ткаченку білий хлопця, що ледве тримався на ногах.

Кожного вечора, на жаль, є робота для цієї машини. І хоча за останній рік кількості відвідувачів медитверезника зменшилась приблизно вдвоє, все ж іще не перестали очікувати. Серед них чимало молоді, в тому числі й комсомольців. Частіше «нещасливці», яким довелося скористатися послугами спецмедслужби — віком до 28 років.

Давайте спробуємо розібратися, чому той білий хлопчик сьогодні не пішов до бібліотеки, а міно чи по морозу в кафе, не поспішався з друзями, не послухав свою улюблену музику, а потрапив у витверезник?

...Сидимо у кабінеті Анастасія Івановича Баса — заступника начальника цього закладу. Раною, час, коли до його відвідувачів приходить гірке похмілля.

Отже, Дмитро Янчуков, малюк цеху № 13 виробничого об'єднання «Червона зірка», 24 роки комсомолець, у витверезнику вдруге.

— Яка причина, що ви випили?

— Приїхав друг, він мав відлітати в Київ, от ми й... — Який ваш улюблений письменник?

— Ефремов, люблю фантастику.

— В театрі буваєте?

— В Кіровограді — ні, а в Ленінграді, коли служив у армії, був.

— Яку музику любите?

— Ваксний рок.

— Останній фільм, що ви бачили...

— «Етот безумний... мир».

Тетяна Касимова, комірник ремонтно-механічного заводу імені В. К. Таратута, 28 років, безпартійна, у витверезнику вперше.

— Ви любите свою роботу?

— Ні. Хотіла працювати провідницею, та у мене мала донька, потрібна перша зміна.

— Яка література подобається?

— Тетяна цього не знає, що сказати, потім, ніби згадавши щось:

— Фантастика.

— Чим захоплюєтесь?

— На танці ходжу.

— А театр, кіно, музика?

ВІДПУСТКА... У ВИТВЕРЕЗНИКУ

ТВЕРЕЗІСТЬ —
НА КОЖЕН ДЕНЬ

— В театрі не була жодного разу, в кіно — дуже рідко, музика подобається ритмічна.

— Який фільм бачили останній раз?

— «Етот безумний... мир».

— Чому ви пили?

— Одержала відпуски, випили з другом...

Олександр Праслов, колишній формувальник цеху № 1 виробничого об'єднання «Кіровоградзалізобетон» (з червона ц. р. звільнений за прогулу), 26 років, комсомолец, у витверезнику вдруге.

— В театрі буваєте?

— Іноді. З дружиною.

— (Назва вистави Олександр не пам'ятає).

— Твори якого письменника любите читати?

— Дрюзна.

— А як з кіно?

— Намагаюсь не пропускати нових фільмів.

— Який бачили останній?

— «Фотографія у весільному альбомі».

Приводом для випивки у Олександра стала зустріч з другом. Коли перед вами чарка і ви знаєте, що за нею буде й друга, а то й третя, чи ставите

перед собою питання: пити чи не пити? Чи існує для вас ота внутрішня грань (це стосується не тільки пияцтва), за яку ви не хочете, не наважуєтесь, не маєте права ступити? По-моєму, у кожній людини вона обов'язково є. Але от яка? Як міцно ви збудували її з свого духовного багатства, зцементувавши власною волею, сумлінням?

Не будемо робити дилематичних висновків, але все ж давайте проаналізуємо духовний потенціал (ще раз нагадаю, що це тільки частинка того, що ми умовно назвали — грані) Дмитра, Тані, Олександра. Він не вразив різноманітністю, витонченістю смаків. Примігнута загальною кінокартина «Етот безумний... мир»... Театр? Як бачимо, жоден з трьох ним не захоплюється. Таня там не буває зовсім, Олександр та Дмитро не могли пригадати, яку виставу бачили, не пам'ятали прізвищ акторів. Література? Ефремов, Дрюзон, фантастика — це, значайно, добре. Їх треба знати і належно оцінювати, але література, що здатна дати щось душе і духові — це перш за все класика, сучасні твори, що відтворюють життя в усіх багатоманітності проявів, а не односторонньо, як та ж фантастика.

Духовне багатство — вже гарантія від слизької стежки. Та духовне багатство людини ніколи не здобути самій. У великій мірі міцність грані, за яку небезпечно переступи

ти, залежить від друзів, близьких, виховної дії громадськості. А от громадськість деяких підприємств взагалі не цікавиться, хто з їхніх працівників потрапив у витверезник, а якщо й цікавиться, то через два-три тижні після того, як це сталося. Серед таких підприємств треба назвати завод дозавтоматиз, домобудівний комбінат, послабили ува-

гу в цьому питанні на «Дружмаш», заводі радіодіодів.

Дмитро Янчуков працює у бригаді по договору. Туди в основному йдуть любителі легких грошей, люди духовно бідні, не принципові, які від чарки не відмовляються. Що ж комсомольські організації? Виявляється, членів таких бригад (так званих «диких») на облік не ставлять, отже, й діла до них нікому немає. А жаль. Таким комсомольцям треба приділяти якраз більше уваги. Поцікавитись, чому пішла людина працювати саме туди, як її ртотчення.

І Тетяна Касимова теж член колективу, мати. Якою ж виховає свою доньку?

Олександр сказав, що він комсомолец, але на обліку в комсомольській організації не значиться (принаймні в Кіровоградському Ленінському райкомі ЛКСМУ). Але ж він працював таки на підприємстві, був членом організації. Та й потім ніхто з комсомолу його не виключав. Отже, десь загубився?

До речі, Олександр Праслов не пам'ятає, коли на підприємстві проводились молодіжні вечори, цікаві пекції. Не буду відразу стверджувати мовляв, бездіяльна комсомольська організація у виробничому об'єднанні «Кіровоградзалізобетон». Робота там ведеться, хоч і недостатня, на думку завідувача відділом комсомольських організацій Кіровоградського райкому ЛКСМУ Олександра Августова). Справа в тому, що Праслов у ній ніякої участі не брав і сприймався це оточуючими (в тому числі й комсомольцями) як звичне, буденне явище.

Ми будемо самовпевнені, гадаючи, що вирішили всі проблеми, організувавши тематичний вечір чи художню виставку, масовий похід у театр чи на футбольний матч. Навряд чи вони прийдуть туди самі — Таня, Дмитро, Олександр. І мова тут не стільки про цих людей, скільки про багатьох інших, яким ми повинні допомогти відчутти в собі ту грань, ступати за яку вони не захочуть самі.

Останнім часом з'являється чимало безалкогольних кафе. Чому б їх відвідувачам не запропонувати, крім соків, морозива та тістечок, цікаві зустрічі, диспути, художні виставки, розповіді про музику, класичну і сучасну музику? Такі спроби вже з'являються, але вони не сміливі і поодинокі.

...Таня, Дмитро та Олександр гаряче переконували, що у витверезник вони потрапили востаннє. Так вони вирішили для себе. Хочеться вірити. Та допомогти їм додержати слова, збагатити свій духовний світ, зміцнити ту внутрішню грань повинні ми всі своїм прикладом, невтомно зміцнюючи її в собі.

С. ОРЕЛ,
спецкор «Молодого комунара».
м. Кіровоград.

Читач-газета

3 початку року до редакції надійшло 4027 листів.

ЧИТАЧ РОЗПОВІДАЄ

Од світу добрих людей

Ці дві молоді сім'ї ніби мало схожі одна на іншу, але в них спільність у головному: активне ставлення до життя, небайдужість до громадських справ.

Міцне коріння на селі пустило Кафоренки, чесним трудом досягли матеріального благополуччя, двох дочок виховують у любові до сільської праці, у пошані до людей труда. Та й сам С. І. Кафоренко нагороджений

орденом «Знак Пошани» — за хорошу роботу ця нагорода (очолює чоловік ланку кормовозів у колгоспі імені Мічуріна). Підростає двоє дітей і в сім'ї Каніболотських. Дмитрик добре вчиться в школі, вже береться й молодшого братика навчати любові до книжок. Пишаються хлопці своїми батьками: Анатолія Петровича та Віру Павлівну знають на селі не лише як хороших працівників, але

і як активних учасників художньої самодіяльності. До речі, саме на ниві самодіяльності художньої творчості й зійшлися сім'ї Кафоренків та Каніболотських. І тепер їх нерідко можна бачити разом у вільний час. І завжди цим людям є чим зайнятися, є що обговорити. Коли б ви спитали кого з них, що їх змушує до цього, то вони б відповіли: інтерес до життя, до всього того великого й доброго світу навколо нас.

І. БЕЛІНСЬКИЙ.

с. Троянка
Голованівського району.

ЧИТАЧ СКАРЖИТЬСЯ

«Як у «гарячому цеху»

працює вона — не знаємо. До ремонту у нас була й стеля вища, а зараз ми наче тримаємо її на плечах.

Скільки разів зверталися до адміністрації, але все без результатів. Тож про яку культуру обслуговування можна говори-

ти, коли працюємо в таких умовах? Робота справді як у «гарячому цеху». А після зміни й освіжитись ніде. Обіцяють душ з року в рік, але після ремонту його нема.

Продавці «Дитячого світу».
м. Кіровоград.

ОГЛЯД ПОШТИ

ЛИСТ—ОКРЕМИЙ СВІТ

Ідуть в редакцію листи. Тоненькі конверти і товсті, великі й малі. Пишуть люди різного віку, різних професій, різних відомств і смаків. Кожен лист — окремий світ. Тому так обережно розглядаємо щоразу конверти, бо відкриваємо для себе щось незнайоме, цікаве.

Про що пишуть читачі влітку? Одним словом не скажемо, одні теми не визначили. Спробуємо коротко позначити основні теми з тематичними авторами пашої свідомості редакційної пошти.

Літо — гарний пора. Особливо для труївників села. Во життя — це вінець праці хліборобської. Велика доля сільськогосподарських робіт лягає на молоді й дуже плечі комсомольців. Витупає молодих допомагає їм їти в погу з досвідченими механізаторами. Часом саме комсомольці сяють правдолюбивими соціалістичного змагання.

Третє місце серед жниварів району займає молодий комбайнер Новоселицького відділку Ульянівського бурякозаводу Василь Мокнатюк. Комбайном СК-5 «Нива» він намолотив більше 5 тисяч центнерів зерна. Про це повідомляють листи до редакції бригадирів колгоспів: Л. П. Бажарник.

Широко розповсюджені соціалістичні змагання — це означає не тільки боротьбу за якість продукції, за економію і бережливість. Це й прагнення працювати по-новому.

Завідувач відділку ЦБН та Міністерства пошти УРСР П. Соколенко розповідає про бригаду кіровоградського заводу «Ремобуттехніка» (бригадир М. І. Шулак). Молоді раціоналізатори впровадили дев'ять пропозицій з економічним ефектом сім тисяч рублів. За це бригаду призначено бригадою творчої ініціативи.

Трудовими звершеннями своєї молоді гордіться

кіровоградці, цікавляться ними іноземні студенти. Невдовзі керівники молодіжних організацій відвідали орден «Знак Пошани» завод «Гідросіла». Про це ми довідалися із листа Алли Коваркової.

«Молодому комунарові» пишуть не тільки про удальні справи комсомольців і молодиків. Нерідко на редакційний стіл лягають розповіді про ветеранів, на прикладі яких виховується молодь. Тепло й за-

вжди навколо себе красивим пишуть читачі різного віку. «Наше місто — наш великий спільний дім. Зберігати, прикрашати його — справа усіх жителів і в першу чергу — комсомольців», — вирішили молоді робітники Ульянівки і влаштували суботник. Вони працювали на будівництві басейну і танцювальника, впорядковували молодіжний навільйон, ремонтували фонтани. І повідомили про це свою газету.

Почитаємо разом.

Фотограф М. САВЕНКА.

душевно розповідає про Героя Радянського Союзу, одного з організаторів партизанського руху на Україні в роки Великої Вітчизняної Г. В. Балашового науковий працівник обласного краєзнавчого музею В. Кінзер.

«Природолюб, людина до кінця відроджена своїм справі», — так пише про вченого агронома, ветерана війни і праці Андрія Гавриловича Титенка робітник М. Талмазан. — Ось уже 20 років А. Г. Титенко бере активну участь у громадській роботі. Він є членом комітету районного відділення товариства охорони природи, голова комісії охорони навколишнього середовища. Ініціатор Андрія Гавриловича весною було посаджено дендрарій при школі № 3 у Помічній.

Вгадай про впорядкування своїх сіл і міст, про прагнення зробити

Кіровоградці люблять рідне місто, задумуються над тим, як зробити його ще кращим. Леонід Савицький, мешкаєць села Рівного з Новоукраїнського району, діляться враженнями від квіткових клумб на площах і в парках Києва. «Цей досвід слід запозичити і для Кіровоградщини», — пише він.

Майстер Помічницького елеватора Антоніна Богуславська пише: «Газета допомагає молодим знайти правильний шлях у житті». «Даймо руку суспільству», — закликає В. Печенюк з Новомиргорода. — Треба вміти поступити з суперечливими, неприступними, не вмієш — пишеш, — така мораль роздумів автора. Шпирі параді оцілює в своєму листі кіровоградський М. Ю. Бабічук: куріння — це не менше, ніж алкоголь, і з ним треба так

ЧИТАЧ ПІДКАЗУЄ

Впорядкували— тобто вирубили

У «Молодому комунарі» за 15 травня прочитала кореспонденцію «На камені дерева не ростуть».

Заголовок підказує: на камені — ні, а в землі можна садити... Та у нас у місті повелось так, що тільки вирубують. Візьмемо сквер імені Ленінського комсомолу. Розрідили його — тобто звели нанівець, а біля спортивної школи з боку вулиці не посаджено дерев, які в спеку прикрили б сонце, адже вікна великі, і дітям, думаю, зараз там жарко. Це саме можна сказати і про набережну інгулу. Тут відкрили комплекс магазинів, аптеку, але щодо дерев — біля берега кілька ростуть, а ближче до споруд тільки кайти. А чи не можна алею лип посадити? Адже липи постійно в охороні — можна спектися. Щороку проходять суботники по впорядкуванню міста, але не пригадую, щоб у свято праці заклали сквер, алею. Думаю, якби «Зеленбуд» потурбувався про розподіл саджанців, люди охоче б розсадили їх.

А. ЧОПЕНКО.

м. Кіровоград.

само боротись і викорінювати його.

А ось недавній лист хочеться навести повністю:

«Сумлінні, чесні люди близько до серця прийняли Постанову ЦК КПРС «Про заходи щодо посилення боротьби з непродуктивними доходами». Нарешті, думаємо ми, Закон візьме за руку хабарників, рвачів, хапуг. Хоту й сама поділитись думками з приводу початку дії сили Закону стосовно цього негативного явища в нашому суспільстві. Вкрай негативна традиція склалася в Кіровограді з доданням газу в балонах. А традиція така: крім вартості за газ у балоні обов'язково мусиш покласти в «газову» книжку карбованця. На чай, так би мовити, газівників. Досі я також клала, а потім думаю: та скільки ж можна, чого це я повинна постійно давати хабаря? Бзяла й не поклала карбованця в книжку. Приїхав газівник, побачив, що карбованця нема — поклав назад книжку й поїхав. Довелося ще раз дзвонити й класти в книжку карбованця. Отож і хочеться запитати: доки у нас професії ділитимуться на дохідні і недохідні? Де совість у таких людей? Настав час покінчити з цим.

Прізвища писати не буду, бо якщо газівники доїдаються, то буду без газу сидіти я дуже довго».

Лист без підпису. Автор скарги бачить серйозні недоліки, але боротись з ними не вміє. До того ж — боїться, хоча й знає, що Закон на її боці. Але ж приводити Закон в дію — це наша справа. Сміливо оторгатись у життя, а не бути стороннім спостерігачем, не чекати, поки хтось вхитить злодія за руку.

Редакція чекає від вас, пані пановні читачі, цікавих розповідей про трудові будні, навчання, захоплення.

Відділ листів і масової роботи.

КОСТИК роздиплявся тренерську кимпату, де на стінах були розвішені різні плакати, діаграми, розклади занять, стендові. Погляд хлопчини впав на фотомонтаж портретів спортсменів з чемпіонськими стрічками і медалями.

— А хто ось ця жінка? — запитав школяр.

— Лікар за професією, Віра Вергіна, майстер спорту міжнародного класу. На європейських турнірах перемала, — почав було розповідати Іван Карпович Вільний старший тренер обласної «Колоса», чесний майстер спорту, котрий впродовж багатьох років виступав на змаганнях різного рангу з цією спортсменкою.

ВІТРИЛО ДО ПОРТРЕТА ЧЕМПІОНА КОСТЯНТИНА МАНДРИКА

— А чи довго треба тренуватись, щоб мати такі результати?

— Не рік і не два. Може й десяти.

— То записи мене в свою секцію.

— Уже набір закінчився. Група укомплектована. Тобі нема ще й чотирнадцяти. Ми ж приймаємо старших.

Івану Карповичу сподобався цей худорлявий хлопчик з добрими і зачудованими оченятами, котрі так і струменіли цікавості. Прийняв його І. К. Вільний в групу початкової підготовки. Разом з товаришем — Дмитром Бондаренком.

Особистий приклад тренера — як вітрило для його вихованців, що додавало їм сили і впевненості.

Іван Карпович прищиплював до хлопців, намагався розпізнавати в їх характері золоті зерна і відійти — щоб вагомим зашпигати для майбутнього ужину, а порожніх позбутись назавжди. В Кості відзначив одразу поодинокість, тобто — дисциплінованість, повну віддачу під час тренувальних занять.

— Він просто талант, цей Мандрик! — скаже потім тренер. — Зірке око, як у сокола. І вміє знеможити волю, не розгубитися, не замешкається, як що й невдача спіткає. Суперник перає, а Костя врівноважений.

Деякі початківці, що зашлили секцію, вважали стендову стрільбу просто короткочасним захопленням на вихідний день. Як полювання. Не слухали свого наставника — палили цигарки, часом і вином «вводили стрес». Таким не діїти до великого спорту. Таких просто просили більше не приходити на стелю. Мандрик же — зразок. Він тренував себе фізично, освоював основні технічні прийоми, не боявся «шкідливих звичок» — у нього їх просто не було. Саме дисциплінованість вивела учня Кіровоградської десятирічки № 27 Костянтина Мандрика на високіх рубіж. Чотири з лишком років тренувань,

участь у численних турнірах різного рангу. І ось уже під час відкритого чемпіонату області він був найсильнішим на тришестіметровій стелі — 96 очок.

Молодіжна першість країни — 115 попадань у тарілки, перекрито майстерський норматив (148). Олімпійське стрільбище в Метині. Розіграли Кубок Європи. Стрільбище знайоме Мандрику — торік на міжнародному турнірі «Великий приз Москви» він тут був четвертий. І ось нові випробування. Перший суперник студента Кіровоградського інституту сільськогосподарського машинобудування Костянтина Мандрика — досвідчений Шон Брек. Він

захопив лідерство з першого дня турніру, розбивши 71 тарілочку з 75 і випереджав на одне очко кіровоградця. На другий день такий же розрив. І ось останній шанс. Три серії — по 25 тарілочок. Перші дві серії — результати рівні. Третя спроба, Мандрик має 24 очка. Брек спочатку один раз промахнувся. Отож, Мандрик уже наперед знає, що не програє. Останній постріл Шона Брека — промах. І вихованець «Колоса» стає володарем кубка Європи серед юніорів.

Львів. Чемпіонат України. Учень І. К. Вільного випереджає другого призера одесита Михайла Грушніна аж на шість очок, вразивши 194 мішені з 200. Ліше два очка чемпіону не вистачало до нормативу майстра спорту міжнародного класу.

Травень — червень — літнє. Костянтин завантажений споною. Треба скласти іспити за другий курс інституту, треба зібратися з силами перед чемпіонатом Європи в Італії, підготуватись до цього турніру. 5—6 тренувань на тиждень. Комплексна технічна підготовка. Щодня — без перерв. Інше буде снад — настрій на високу напругу не повинно спадати. Так чинять майстри високого класу. Треба поставити всі крапки над «і», бо в його житті значний поворот — Мандрика призивають на армійську службу.

Деякі днів тому він одягнув гімнастерку. Його перший наставник І. К. Вільний, проводжаючи Костю сказав:

— Хай пощасти тобі! Щоб твій снайперський талант знадобився тільки в мирній дії.

...Комсомолець Мандрик тепер знову робив військовий етап майстром спорту міжнародного класу, домігшись успіху на світових першостях. Це — програма мінімум. Максимум — після армії закінчити інститут, стати інженером. Як і батько — хорошим інженером.

М. ШЕВЧУК.

ЯКЩО ВИ ПЕРЕДПЛАТИЛИ

До магазину передплатних видань в обласному центрі надійшли нові видання. Адміністрація запрошує передплатників одержати такі чергові томи:

В. І. Ленин. Вибрані сочинення, том 6;
Бібліотека української літератури. Андрій Голобо. Твори у двох томах, том 1;
Українська советская энциклопедия, том 12;
Анатолій Шняв. том 1;
История Украинской ССР, том 12;

Максим Рильський, том 11;
Дмитрий Еремін, том 4;
Лев Толстой, том 22;
Валентин Катаев, том 10;
Анатолій Андрусь, том 4.
Нагадаємо ще раз, що магазин працює з 10 до 19 години, перерва на обід — з 14 до 15, вихідний день — неділя.
Р. КОЖУХАР,
завідувач Кіровоградським магазином № 1.

КІНОЕКРАН СЕРПНЯ

Соціологи багатьох країн світу сьогодні вивчають одну з найважливіших проблем сучасності — проблему розпаду молодих сімей. Про неї пишуть в газетах і журналах, їй присвячують свої твори літератори. Нерідко за вивчення, а значить, і за розкриття цієї теми беруться кінорежисери.

Цій проблемі присвятили свій новий фільм ленінградські кінорежисери. «Недільний тато» — так назвали вони свою нову кінострічку.

Кінофільм «Недільний тато» поставив режисер Наум Бірмал, якого глядачі пам'ятають за фільмами «Вчитель співає», «Слід на землі», «Я служу на кордоні» та іншими.

В фільмі знімалися Юрій Дуванов, Тамара Агулова, Галина Польських, Борис Щербakov, Віра Глаголева.

На кіностудії «Мосфільм» за сценарієм, який кінорежисер Олександр Стефанович написав спільно з Олександром Бородинським, поставлено повний музичний фільм «Починає з початку». Музику і текст пісень для нього написав Андрій Макаревич,

який зіграв у фільмі головну роль — Миколи Копалова.

Андрій Макаревич — керівник відомого ансамблю «Машини часу», композитор, співак, який працює у жанрі авторської пісні. Сценарист О. Бородинський («Афоня», «Дамі запрошують на балери», «Душа», «Ми з джазу», «Зимовий вечір у Гаграх») та режисер О. Стефанович («Дорогий хлопчик», «Піна», «Душа») знають закони музичного жанру і побудували свій фільм так, що сюжет, насичений знайомими життєвими колізіями, органічно поєднується з піснями А. Макаревича.

У фільмі також знімалися Ігор Скляр, Роман Биков, Мар'яна Полтева та інші.

Герой фільму Свердловської кіностудії «Прощання слов'янки» — військовий флотчик, полковник Олександр Градов (арт. Юрій Назаров) у 45 років за станом здоров'я вийшов у відставку і вирішив відпочити в Криму в невеличкому селищі. Шукаючи квартиру, він зустрічається з Ганною Іванівною (арт. Галина Макарова), небезкорисливою домогосподаркою. З цієї випадкової зустрічі і почалося повернення у минуле Гра-

дова і господарки будинку, що колись безкорисливо врятувала маленького Сашу Градова від смерті, а зараз, як і всі домовласники у селищі, здавала втретє кімнати, продавала фрукти, поступово

воскресный папа

перероджуючись, стаючи іншою людиною.

Звідки беруться сучасні міщани готів заради нитки або лубка із особистою сідкою на злочин? Як виникає «комплекс накопичення», коли людина не може вже зупинитися? Про все це змушує замислитися історія життя героїні фільму, в якому також чудово зіграли Наталя Гундарова, Євген Лебедєв, Тимотій Співак.

На кіностудії імені Горь-

кого за романом В. Іванова кінорежисер Геннадій Васильєв поставив історичний кінофільм «Русь споконвічна». Ця картина переносить нас в VI сторіччя, у Придніпров'я, де живуть вдовж ріки Росі слов'янські племена.

Молодий рсич Ратибор (арт. Володимир Антоник) переживає на екрані і перше трагічне кохання, і

першу гірку втрату, і народження сина, і жорсткий бій та перемогу в ньому. Мудрим вчителем для Ратибора став Весслав, що намагався об'єднати слов'янські племена. Цю роль зіграв Борис Невзоров.

Позначений високою культурою, фільм відрізняється відточеною навичкою великих ролей. Це і ратифікація Малх, що знайшов у слов'янській «Оду вічизни» (Аріс Літис), дружина Ратибора (Олена Кондулайнен). І в оточення візантійського імператора Юстиніана — в обдушеного ним і зраднички вбитого власного племянника Іпатія (Євген Стеблов) до радників, які пеневидять імператору (Григорій Лямпа, Ігор Дмитрієв). Але особливим задоволенням принесе глядачам акторський дует Інокентія Смоктуновського, який зіграв Юстиніана, та Маргарити Терехової, ролі його дружини. Підступність, жорстокість, відверте, грубе підлабузництво, брехня — ось норми життя, встановлені цією парочкою по всій імперії.

У фільмі також знімалися Ю. Катін-Ярцев, М. Светін, В. Талашко, М. Колішников, Л. Чурсіна.

І. ПІДОПРИГОРА

На знімку — фільм «Недільний тато»

Написати ці замітки мене змусили розмови з людьми різних професій, різного віку, але з однаковими наріканнями на досить нудне (не побоюся цього слова) культурне життя нашого міста. «Що трапилося, чому влітку ми не можемо відвідати театр?». «Чому мені пропонують дивитися майже порнографічний фільм у кращому кінотеатрі міста?». «Чув, що кінотеатр тепер працює при бібліотеці імені Крупської. Які там фільми демонструють?». «Давайте будемо відвертими. Кіровоградський театр імені Кривиницького це не покінчив з усіма своїми проблемами, у тому числі і з проблемою глядача. Але це зовсім не означає, що в обласному центрі не люблять театр. Пригадаймо літні гастролі минулих років, що дали змогу кіровоградцям познайомитися з театрами Києва, Кишинєва, Тернополя, Костроми, Оренбурга, митцями з братньої Білорусії. Але вже другий рік театри не приїжджають до нашого міста. Минулого року причина була зрозуміла — театр знаходився в аварійному стані. Чому ж кіровоградці залишилися на все літо нудитися без театру знову? Виявляється, приміщення досі непристосоване для роботи, як пояснила мені адміністрація театру. Дивно, як же в непристосованому приміщенні працює труп театру імені Кривиницького? Більше того, як стало відомо, у вересні до Кіровограда приїде Сухумський драматичний театр. Якщо ми можемо прийняти гастролерів восени, то чому ж ціле літо театр стоїть порожній? Чи не означає це, що ті, кому належить, не подбали своєчасно про гастрольне літо? Мені хочеться адресувати це питання обласному управлінню культури. Чи приїжджають до

міста цікаві театральні колективи? Трапляється інколи. Залишилися в пам'яті концерти Київського духового оркестру з Дмитром Гнатюком. Але гастролі тривали всього один день. Ще були приїзди Н. Чепраги, Е. Дмитрова. Та й усе.

Поговоримо про кіно. Здавалося б, тут уже нарікати немає чого. Кінотеатри, клуби працюють регулярно. Але й тут не все в порядку. І насам-

ри з участю видатного іспанського танцювальника Антоніо Гедеса. Незадовго до «Кармен», у тому ж кінотеатрі імені Дзержинського демонструвався прекрасний італійський фільм-опера Ф. Дзефіреллі «Травата». Боляче було дивитися, як посеред сцену люди, переважно молоді, з шумом залишали зал. Ім не було ніякого діла ні до прекрасної музики Д. Верді, ні до співачки, ні до талановитої

ТВОЄ ДОЗВІЛЛЯ

«Учора в кінотеатрі...»

Полемічні замітки про культурне життя міста

перед турбує реклама. «Сьогодні у кінотеатрах...» Оголошення текі ви можете прочитати у різних кінцях міста. Правда, часто там писить реклама уже на «вчорашні» фільми. Щоб знати, о котрій годині можна відвідати кінотеатр, вам треба надіатися безпосередньо до кінотеатру. Реклама, як правило, про це не повідомляє, хоч на центральних вулицях міста та кіноафіші плакатів. Правда, вони стосуються лише кінотеатрів у центрі міста. Що демонструється, скажімо, в «Хроніці» чи «Ятрані», годі шукати. А жаль. Недавно у кінотеатрі «Ятрань» демонструвався хороший фільм Е. Сколи «Бал». Хто про це знав? Мабуть, лише ті, хто живе у районі кінотеатру «Ятрань». У Москві фільм «Бал» демонструвався ледве не місяць у головному кінотеатрі міста «Россія», і квитки можна було дістати з великими труднощами. Кіровоградці ж, вважають в управлінні кінофікації, до фільму не доросли. Як і фільму «Кармен» Н. Сау-

режисури. Про все це, до речі, «Молодий комунар» писав, і я повертаюся до цієї розмови з тим, щоб підкреслити: це не просто окремий випадок. А яка доля на наших екранах спіткала фільм грузинських кінорежисерів «Голубі гори, або Неправдоподібна історія», фільм, який здобув всесоюзне визнання? Він демонструвався кілька сеансів, правда, згодом був нещадно зово повторений у кінотеатрі, і треба сказати, при повному аншлазі. Те ж саме трапилося із грузинським фільмом «Подорож молодого композитора».

Між іншим, скерги на погане культурне обслуговування, на відсутність реклами йдуть, надходять до редакції від багатьох жителів обласного центру.

Але конкретно: давайте потурбуємось спочатку про рекламу. Треба, щоб про культурні події люди дізнавалися не тоді, коли вони вже відбулися.

В ПЕВЧОК.

м. Кіровоград.

КУТОЧОК ГУМОРУ

ГУМОРЕСКА

ЖАРТУЮТЬ ДРУЗІ

Булька

«Грошенят ми насилдали, — нажуть батько й мати. — Будем тебе, любя доню, заміж віддавати. Шунай собі коханого, ян не маєш досі. Тепер знайти чоловіка, що стручя в горосі. Тільки моргни, танцюючи, та запишай губи... Він до тебе і прилигне, мов реп'ях до шуби. А ти довго не розглядай його стан чи ероду. Та мерщій веди до ЗАГСу, якщо дає згоду. Ну, а коли передшлюбну подасте заяву. Отут і ми підключимось активно в цю справу. Розціднуєм твоє плаття, щоб сплило очі, щоб сусіди від заздрості не спали три ночі. Запресимо на есїлля чоловіка до двісті. Нехай про нас поговорять у цілому місті! Ото їхали до ЗАГСу з дому від Левади. Аж три «Волги», сім «Москвичів» і чотири «Ладі». Порадою батьків своїх дочка скористалась — Через місяць з нареченим в ЗАГСі розписалась. Дві доби у ресторані гриміло есїлля. Потім іще днів чистри пили на похмілля. Танцювали, веселились в димнім перегарі... Молодята ж тільки тиждень прожили у парі. Обійшлась батькам п'ять тисяч та масштабна гуляна, Що зібрали за сім років — лопнуло, як бульна.

п. СИВОЛАП.

Відразу ж після виробничої наради, на якій було згострено питання про втрати робочого часу, я завітала до кабінету директора.

— Шановний Сергію Івановичу, — почав я, — ви дуже правильно й своєчасно порушили питання про втрати дорогоцінного робочого часу. Ще багато є у нас любителів у робочий час поговорити про футбол, про моди або взагалі піти в кіно чи на прогулянку по місту.

А перекурні! Яксі «копальні» шкідли завдають виробництву! Якби Прометей знав, яких непомірних втрат завнає виробництво від перекурів, він би ніколи не крав вогню, і ми б досі сиділи в темряві і не було б на чому смаяти шашлики й курчат «табак». Деякі кур-

ці палать майже весь робочий день. Ви, Сергію Івановичу, самовіддано боретесь з такими марнотратниками робочого часу. Я був у захопленні від вашого наказу з точним розкладом дозволеного куріння, відповідно до якого не можна палити відразу після початку роботи і після обіду. На кожну годину робочого часу відводиться по 10 хвилин, а за робочий день — рівно година! А за місяць — 21-22 години! Нечувано! А за рік! 254 години, або понад 30 робочих днів! Грандіозно! Але ж час — гроші! Так ось, шановний Сергію Івановичу, враховуючи те-

До столика в ресторані підходить офіціант. — Що у вас є хорошого? — питає клієнт. — Характер, прощання, — чути у відповідь.

Пан Ковальський, відомий колекціонер, посповзнув в магазині і розбив рідкісну вазу. Удома говорив дружині: — Втратив унікальний предмет, але взаємно був свідком ще унікальнішого явища — вперше в житті зауважив... жінку продавщицею!

П'ятирічка Магда дуже любить дивитися телевізор особливо футбольні матчі. — Як виросту, — присягається, — неодмінно стану хлопчиком і до того ж футболістом!

УСМІШКА

ЯКБИ ПРОМЕТЕЙ ЗНАВ

ке стансвище з перекурів ми і ваш власний наказ, приніс вам заяву:

«У зв'язку з тим, що працюю на заводі п'ять років і ніколи не палив, прошу надати мені опічену відпущку на сім місяців у вигляді компенсації за всі невикористані перекури».

Директор довго не прийшов до тями, а коли прийшов, одразу запалив сигарету, порушивши власний наказ.

Олег СЕІН.

Редактор Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

«Молодой коммунар» — орган Кировоградского областного комитета ЛКСМ Украины.

На українському мові.

НАША АДРЕСА: 316050. МПС, м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-54-26; відповідального секретаря — 2-55-65; відділу робітничої молоді та внутрішнього життя, сільської молоді — 2-53-94; пропаганди, листів і масової роботи — 2-59-82; учнівської молоді, морально-естетичного виховання — 2-55-65; військово-патріотичного виховання та спорту, фотолaboratorії — 2-53-22; оголошень — 4-28-96; коректорської — 3-61-83.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

Друкарня імені Г. М. Димитрова видавництва «Кіровоградська правда» Кіровоградського обкому Компарії України м. Кіровоград, вул. Гліни, 2.

БК 02243.

Обсяг 0,5 друк. ар.

Індекс 61103.

Зам. № 402. Тираж 60 300.